

Хіба не вигідно
дві давні гуцульські родини
(трохи в неповному складі)
поселити
на одних двоповерхових нарах
у бараці в Караганді? –
холодна зима сорок сьомого
буде для них теплішою.

Хоч за ними залишено
єдине право – на тиф,
зате мудро враховано психологію:
у горах теж так живуть –
на горі і на долині.

Є свої переваги:
частіше ніж раз на рік
(на Великдень біля церкви)
можна мирно побесідувати.

Одне слово, жити можна,
тільки б дитя на горі
не замерзало уві сні,
бо остання грудка захованого цукру
розмокне на долині.

Але все ж усім добре,
особливо легіню і дівчині,
та й двом матерям, звісно,
бо як встане одна опівночі
до тільної корови,
то друга зможе відрадити:

до стайні прокуравської – далеко,
та якби не підписались на довічне поселення,
добігла б, мабуть,
і на світанку в барак
маленьке теля внесла б.